

— А пъкъ азъ, — рече Снѣжанъ, — само да го духна веднажъ и цѣлиятъ ще се прѣвърне на снѣжна прѣспа.

— А ако взема пъкъ азъ да му изрѣмжа само веднажъ, — добави Треперко, — ще го хване такава треска, каквато не е сънувалъ.

— Какво се страхувате, — извика Фъртунчо, — само главата си да мръдна и не ще видите на кждѣ ще хвъркнатъ дрипитѣ му.

Така се надпрѣварваха облацитѣ да му се заканватъ. И безъ да слушатъ какво имъ казва стариятъ облакъ, тѣ рѣшиха да го дочакатъ и за единъ мигъ да го поразятъ.

Не мина много и Южнякътъ се зададе. Той летѣше къмъ тѣхъ и весела пѣсень се разнасяше изъ небесата. Хоризонтитѣ на югъ просвѣтнаха и нѣкакъвъ шумъ се понесе отдалечъ.

— Ела, ти само ела, — викаха настървенитѣ облаци и чакаха.

Но какво е това? Топълъ лѣхъ се понесе отъ всички страни и водитѣ съ грѣмъ рукнаха изъ потоцитѣ. Кипналитѣ облаци се спогледаха нѣкакъ плахо, но нищо не казаха. Отъ що ще се страхуватъ? Тѣ сж тѣй силни, че могатъ да разплачатъ цѣлия свѣтъ, а отъ единъ Южнякъ ли ще се оплашатъ?

Но той безъ да се бои отъ нѣкого, кацна всрѣдъ облацитѣ и размърда кръшно тѣло. Тѣ се приготвиха да посрѣщнатъ врага си, ала нѣкаква страшна хала ги грабна, накъса ги на части и ги прѣсна като перушинки изъ въздуха.

И срѣдъ бодрата пѣсень изъ свѣжия лазуръ се чуваше жалниятъ вой на облацитѣ, които бѣгаха като луди и трѣпнѣха подъ огненитѣ бичове на Южняка.

Добри Немировъ

